

Kære konfirmander

Så kom vi hertil.

I sidder der og ser så søde og pæne ud. Det er utrolig, hvad nyt tøj kan gøre. I har gået til præst, og jeg har efter bedste evne forsøgt at lære jer noget om, hvad kristendom er. Hvor godt det er lykkedes, ved jeg ikke, men jeg har lige ti minutter til her på falderebet.

Da vi havde generalprøve kom det lidt bag på jer, at I ikke skulle sige noget her til konfirmationen. Jamen, skal vi ikke bekræfte, at vi tror på Gud? Skal vi ikke sige ja?

Nej, for man bliver konfirmeret, man bliver bekræftet, og det er mig, der bekræfter, at det, der blev sagt til ved jeres dåb, stadig gælder. Det skal ikke laves om. Det er Signe og jeg enige, men de er også nogle af vore kolleger, som mener noget andet. Men i det her rum, kirken, bliver vi ved med at være børn uanset, hvor gamle vi bliver. Vi er stadig Guds børn og har lov til at sige fader vor resten af livet. I skal jo heller ikke tage stilling til, om I vil blive ved med at have den samme mor og far fremover. Det, at I er deres børn, kan man ikke sådan lave om på.

Som jeg sagde for et øjeblik siden, har I fået noget rigtig fint tøj på. I har nok ikke været så fine i tøjet, siden I blev døbt. De fleste af jer havde nok en dåbskjole på dengang. Også drengene. Men dengang var I også klædt på på en anden måde. I havde en usynlig klædning på. I var klædt i kærlighed. Den klædning var dåbskjolen et symbol på. Og den klædning tror jeg, at I stadigvæk, I har på, når jeg ser på jeres forældres ansigter. I er iklædt deres kærlighed - og Guds. Det sidste er det, jeg skal bekæfte. Det første tror jeg, at I får bekræftet i rigt mål i løbet af i dag. I får gaver. Og husk det nu: Der er ting, vi har ret til og kan kræve, men der er også ting, som vi kun kan bede om. Gaver er ikke det samme som løn. Det er vigtigt at kunne kende forskel.

Hvis ikke man kan det, kan der nemt gå kludder i livet senere hen.

I det her rum handler det mest om gaverne, altså det vi kun kan bede om. Vi er i et be'hus.

I er elskede. Ikke fordi I er noget særligt til forskel fra andre, men som dem I er. Og kærlighed er ikke noget, man kan forlange. Den er altid en gave.

Den Gud, vi taler i kristendommen, er ikke bare en gammel gud. Han er også en ny gud. Han er ikke ligesom de andre guder. Det fortælles, at han skabte verden, men spørgsmålet er, om han slap så godt fra det. Han havde fået den idé, at menneskene skulle have frihed. Det gik galt fra begyndelsen. Adam og Eva spiste af det eneste træ, som de ikke måtte spise af, Kain slog sin bror ihjel, menneskene var onde, og egentlig var han mest tilbøjelig til at udlette det hele igen, men han ombestemte sig. Han var kommet til at holde af de der mennesker. Han fik medfølelse for dem, efterhånden som han lærte dem at kende. På hebraisk er ordet for at kende det samme som for at elske. Han gav Adam og Eva tøj på, da de måtte ud af haven. Han satte et tegn på Kains pande, som betød, at ingen måtte dræbe ham. Han satte regnbuen på himlen efter syndfloden som tegn på, at han ikke ville gentage den store udslættelse. Og da Jesus kom tilbage efter sin død for at konfirmere sine disciple, satte han, altså Jesus, ham, der havde svigtet ikke bare én gang, men tre gange, disciplen Peter, til at vogte sine lam, dvs. os. Pas godt på dem.

Vi skal passe godt på hinanden.

Det var den opgave han gav sine disciple og os, som i dåben blev hans disciple.

Den første sætning, som stod i min latinbog lød sådan her: Erare humanum est. Det betyder: Det er menneskeligt at fejle. Vi

er ikke fuldkomne og fejlfri, og vi bliver det heller aldrig. Hvis vi var fejlfri, var vi ikke mennesker, men overmennesker.

Nazisterne, som I sikkert har hørt om i skolen, var meget optaget af en kunstretning, som hed klassicisme. Den hentede sin inspiration i den gamle græsk-romerske kultur. I den dyrkede man de store helte, de stærke, vinderne, det smukke og det fejlfri. Og nazisterne blev efterhånden besat af tanken om at få udryddet alle de mennesker, som ikke levede op til deres idealer: mentalt handicappede, sindssyge, sigøjnere, jøder, homoseksuelle, Jehovas Vidner, mennesker med en anden hudfarve og mange andre, som ikke kunne stå mål med deres idealer. Menneskeheden skulle renses for fejl. Det blev forfærdeligt og umenneskeligt.

Derfor var det heller ikke nogen tilfældighed, at vi begyndte konfirmandundervisningen med at være sammen med de hjemløse i Aarhus. Så I fik mulighed for at se, at de også er mennesker. Og så kunne de i øvrigt på baggrund af deres personlige erfaringer advare jer imod nogle ting med en helt anden vægt end jeg f.eks. vil kunne.

I har hørt mig sige det så mange gange, når I har været i kirke, og der var dåb: Det, der gør os fuldkomne, kommer ikke fra os selv, men fra andre. Som kærlighed, tilgivelse og tillid. Det er det, der gør alting nyt. At vi er elskede trods fejl og mangler.

Det er ikke det samme som det, der bliver sagt i janteloven: At I ikke skal tro, at I er noget. For det er I. I er dem, I er, og det er det, der er meningen med jer. I skal være dem, I er, og ikke nogen andre. I har Guds velsignelse. Og det er den sandhed, som Jesus siger, skal gøre os frie, hvis vi blot holder fast i det, han har sagt. Det budskab er der en enorm frihed i.

Og som jeg sagde før: Vi skal passe godt på hinanden. På de andre, som de er.

Det er blevet så populært at præster tager en ting med, når de skal holde konfirmation. Jeg valgt at tage en redningsvest med som symbol på den usynlige klædning, I fik på i jeres dåb. I er klædt i kærlighed. Det blev I med det samme, I blev født. Og sikkert også længe før. De har glædet sig til at se jer, allerede inden I blev født. Deres kærlighed og Guds kærlighed. Den sidste har ikke nogen udløbsdato, men varer fra evighed og til evighed, og det er det, I får bekræftet i dag. Og uanset hvordan det går jer, så kan I til enhver tid komme her og får bekræftet, at den faktisk ikke er til at få af igen.

Om lidt skal vi synge:

Så blev vi børn af dig, som bor
på jorden og i himlen,
Den mindste her, som på dig tror,
bliver ikke væk i vrimplen.

Den grund, du har i dåben lagt,
dit stærke ja til svage,
bekræfter du, skal stå ved magt
i dag og alle dage.

Der er nogen, der mener, at kirken kun er for dem, der tror fuldt og fast på Gud. Det er den ikke. Den er også for sådan nogle som os, der gang på gang må erkende, at det ikke altid går, som vi har ønsket eller bedt om, og så kan vi komme her og sige: Nu må du hjælpe mig, for jeg er ved at tabe modet. Livsmodet! Hjælp jeg drukner.

I har lært at sige fadervor.

Brug det.

Vi siger fadervor, du som er i himlene, men vi ved jo alle sammen godt, at Gud ikke er et eller andet sted oven over skyerne.

Men hvor er Gud så?

”I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud”, sådan indleder evangelisten Johannes sit evangelium.

Hvad vil det sige?

Det vil sige, at Gud er i det, der blev sagt ved jeres dåb, og det jeg nu står og siger til jer.

Og det har jeg for resten lært af en fra Mårslet, nemlig min gamle religionslærer fra min seminarietid, Eigil Hjørnholm, dyrlægens søn, som ligger begravet herude på kirkegården lidt nord for den store låge.

Han sluttede engang et foredrag om kristendom af ikke med at sige Fadervor, du som er i himlene, men Fadervor, du som er i sproget.

Nu har i hørt det igen, og selv sagt det.

Fadervor!

Husk det!

Man ved aldrig, hvornår man kan få brug for det.

Og så vil jeg slutte med at ønske jer en rigtig god fest. I har glædet jer til gaverne, og det skal I have lov til, for livet er en gave. Så bliv ved med det, altså at glæde jer.

Epistel: 2 Kor 5,16-19